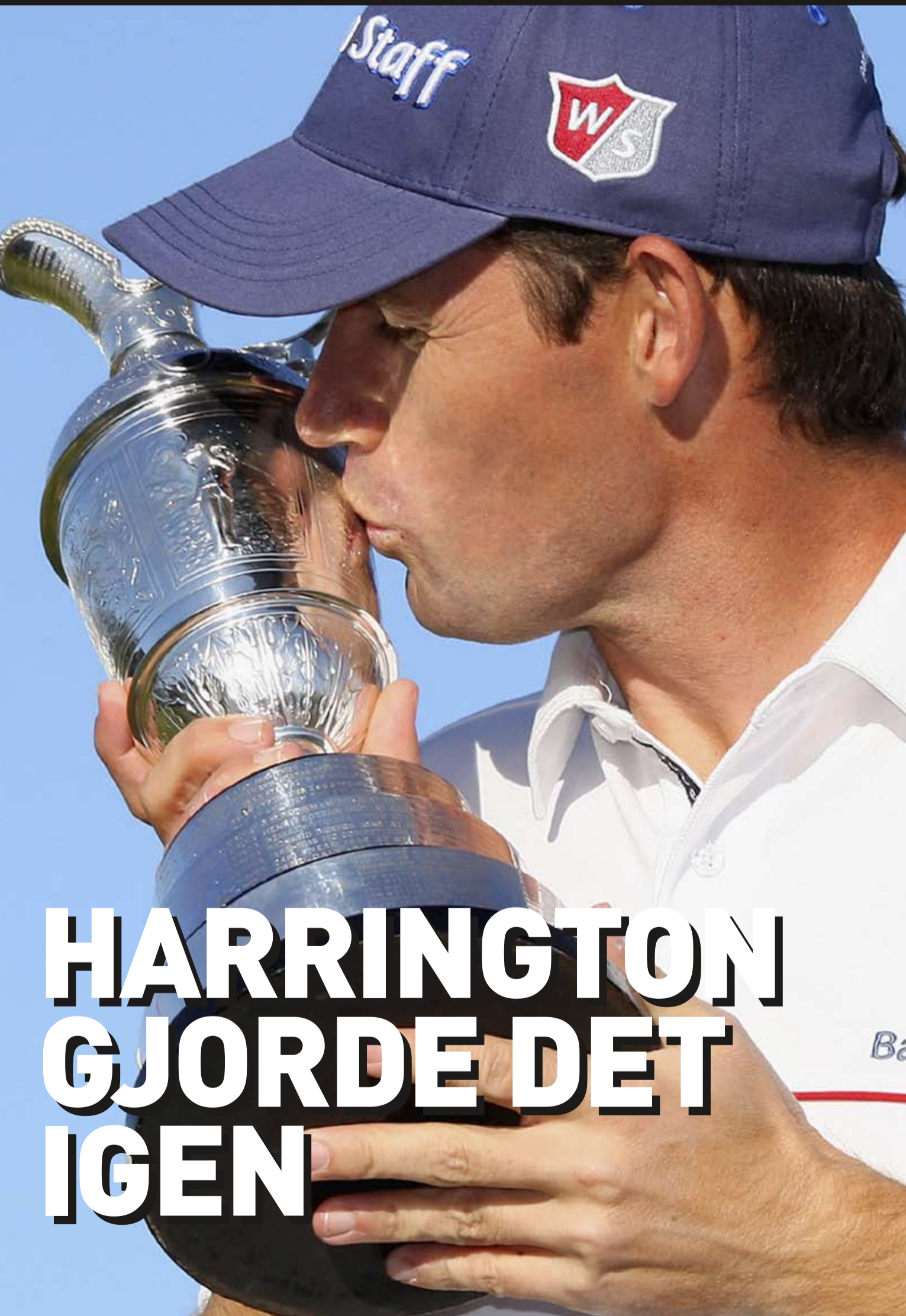

GOLF bladet

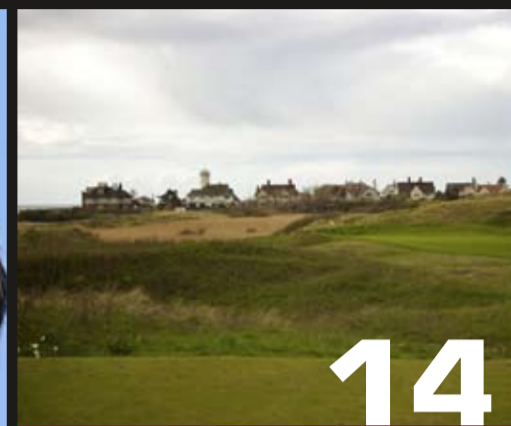
I samarbete med:
SWEGOLF.SE

www.golfbladet.se

Golfbladet nr 3 • 2008

HARRINGTON GJORDE DET IGEN

14

Stora och små bollar
i Liverpool

20

Golfbladet mot Louise
Friberg i en ojämn kamp

28

Bemästra slaget som
många golfare fruktar

32

Egypten - Soldränkta golf-
banor mellan sanddyner
och palmer

GOLF, FOTBOLL OCH BEATLES I EN SKÖN BLANDNING

LIVERPOOL

Liverpool är en stad som för många mest förknippas med Beatles och Anfield Road. Men det är också ett fantastiskt bra resmål för golffantaster, med både kända storbanor och mindre kända pärlor.

➤ **EFTER ÖPPNANDET** av Ryanairs nya flyglinje direkt från Skavsta till Liverpool, som komplettering av SAS turer till närliggande Manchester, är det nu både enkelt och billigt att ta sig till det som kallas Englands Golfkust, med bland annat tre Royals; Birkdale, Liverpool och Lytham & St. Annes.

DRIVE MY CAR

Men en sak i taget. För att ta sig till banorna måste man ju ha ett transportmedel. Det går visserligen utmärkt att åka tåg upp och ned längs kusten och ta taxi till banorna, men vi vill ha större frihet och väljer i stället en hyrbil.

Efter landningen stegar vi fram till Budgets hyrbilsdisk och begär en bil som är stor nog att rymma våra väskor och golfbagar. När vi får höra att vi ska köra en Kia Sorento får vi tankar på en trång liten kärra, men det visar sig vara en riktigt stor och fläskig SUV där man verkligen känner sig som King of the Road. Som tur är har den automatlåda, så man slipper växla med vänsterhanden.

Efter inpackning av grejerna far vi iväg mot första anhalten, nya och fräcka Malmaison Hotel i Liverpools uppfräschade hamnområde, några minuters promenad från centrum. Här får vi ett rum som är en designers dröm – men vi tycker själva att två killar i en grand lit känns lite fel och byter till ett annat rum, även detta med fräck design, men nu med två sängar.

Allt är hypermodernt och vi är lite oroliga att det ska kosta skjortan att ens

ta en pint Guinness i restaurangen, men maten är faktiskt förvånansvärt billig. Och väldigt, väldigt god! En liten dessert slinker också ned innan det är dags att krypa till kojs med spänd förväntan inför en härlig vecka med linksgolf.

I'M A LOSER

Den första bana vi styr vår feta SUV mot är Wallasey. Klubben grundades 1891 av medlemmar från Hoylake som ville ha närmare från Liverpool till sin golf. Självaste Old Tom Morris lade ut den första banan, som sedan finjusterats flera gånger av storheter som Harold Hilton, James Braid, J.H. Taylor och senast svenskbekantingen Donald Steel.

Vi har dock ingen aning om denna anrika historia, vi har snöat in oss på att det var här som poängbogeyn uppfanns av klubbens medlem Dr. Frank Stableford. En liten plakett på tvåans tee vittnar också om detta, men det är ett faktum som förpassas till bakhuvudet av banans otroligt härliga layout och läge, precis intill havet.

Ett envist regn och en ganska kraftig vind bidrar till den där äkta linkskänslan och håll efter håll gör anspråk på att vara banans bästa. Ett av dessa är tolvan, det korta par 3-hålet som omgärdas av djupa bunkrar och verkligen ger en pirrande känsla i magen när bollen är i luften.

Trots att vi är på Dr. Stablefords hemmaplan väljer vi att spela en match som avgörs på det sista hålet med en lång birdieputt mitt i koppen, medan min egen birdieputt såklart slinker ur håll. Men vad gör väl det när man fått en så härlig

upplevelse, både spelmässigt och visuellt.

Efter rundan tar vi en pint Guinness, en macka och lite soppa medan vi samspråkar med några medlemmar som gärna svarar på frågor och intresserat lyssnar på våra tankar om banan och klubben.

HERE COMES THE SUN

På eftermiddagen tar vi oss till Royal Liverpool, i folkmun kallad Hoylake, byggd 1869 och därmed den näst äldsta engelska linksbanan. Vi inleder vårt besök genom att storögt gå runt i klubbhuset och beskåda alla pokaler, tavlor, minnesplaketter och annat som påminner om klubbens anrika tävlingshistoria, där man bl.a. stått värd för British Open elva gånger, senast 2006 då en inte helt okänd herr Woods betvingade banan med sin järntvåa.

I den sol som nu tittat fram känner vi oss redo att själva försöka betvinga banan, men blir först lite besvikna på att det är så platt. Med den underbara visuella underhållningen från Wallasey på näthinnan tar det några hål innan vi inser att Hoylake må vara platt, men det är en fantastisk golfbana, om än förvånande snäll för att vara en Open-bana.

När vi vänder tillbaka efter åttan, det relativt enkla par 5-hålet som ändå kostade Bobby Jones en åtta på vägen till sin Grand Slam 1930, är vi längst bort från klubbhuset. Här kommer sedan några hål av mer typisk linkskaraktär och vi får inspiration att bita ihop och försöka ta oss an banan från en tee längre bak.

Även härifrån känns banan relativt snäll och undviker man bunkrar och out of bounds har man faktiskt chans att scora om man spelar lite aggressivt. Alla tankar på scoren försvinner dock när man får se den fantastiska vyn in mot sjuttonde greenen med sina rader av bunkrar i den nedåtgående solen.

THERE'S A PLACE

När dagen åter gryr har vi en välkommen ledig dag efter 36 hål i benen och vi tillbringar den med en pilgrimsfärd till fotbollsfantasternas förlovade land. Anfield Road. Det spelas tyvärr ingen match på Anfield den här veckan, men en guidad tur genom spelargångar och upp

på läktarna är en liten tröst.

Efter lunch tar vi oss sedan ned till Albert Dock, det gamla magasins- och varvsområdet som renoverats till ett kultur- och nöjesområde med restauranger, caféer och butiker samt en av höjdpunkterna i en resa till Liverpool – Beatles-museet The Beatles Story.

Här får man gå i en slinga och följa bandets historia från allra första början, genom succéerna på 60- och 70-talet till solokarriärerna och det tragiska mordet på John Lennon. Med varma minnen av Beatles-lyssnande i barndomen är det en både intressant och lärorik tur, som avslutas med ett besök i Fab4Store, där vi gör av med alldeles för mycket pengar.

NORWEGIAN WOOD

Genom hela staden och på alla ställen vi stannar till möts vi av vänliga människor som gärna tar sig tid att visa vägen och svara på frågor. I Liverpool kallar sig invånarna för "scousers," man talar dialekten "scouse" och man äter till och med "scouse," som visar sig ha en nordisk anknytning.

Man måste nästan nypa sig i armen för att förstå att det inte är en dröm

När de norska vikingarna gjorde sina turistresor till området tog man med sig traktens värdeföremål och inte sällan sköna damer man fattade tycke för. Man var dock vänliga nog att lämna efter sig en maträtt som vi kallar för lapskojs – skojs – scouse. Det är iallafall den förklaring en norsk tjej bosatt i staden gav oss.

Ytterligare "bevis" för denna vikingteori är de många platsnamnen som slutar på "-by", bl.a. Formby – vilket som av en händelse är vårt nästa mål på vår resa.

I FEEL FINE

Vi kör norrut till Formby Hall Golf Resort & Spa, en lyxig resortanläggning med egen 18-hålsbana kallad Old Course, en behaglig och vacker parkbana, samt en riktigt fräck par 3-bana som är en tuff utmaning för alla.

En PGA-akademi med allsköns tekniska hjälpmedel finns till hands för den som behöver slipa på svingen, men SPA-anläggningen i samma byggnad lockar nog mer för den som åker iväg

på en semesterresa. Restaurangen är av högsta klass och rummen både rymliga och av modernt snitt.

Det är svårt att inte må bra efter en lång varm dusch och en pint Guinness i baren, med en bra fotbollsmatch på TV:n innan man sätter sig till bords för en tre-rättersmeny som inleds med en tomatssoppa som är så god att man nästan kan tänka sig att skippa de följande två rätterna.

I SHOULD HAVE KNOW BETTER

Efter en dags vila känns det som om man nu ska kunna ta sig an ett par nya linksbanor och kanske till och med få till en bra score. Gissa en gång till. Vi börjar på underbara West Lancashire Golf Club, med sin fantastiska linksbana där man nästan måste nypa sig i armen för att förstå att det inte är en dröm.

Relativt svag vind och ett brutet molntäcke ger förhoppningar om den

där scoren man tänkt sig, men på en linksbana räcker det att man tappar koncentrationen ett ögonblick och så dyker herr dubbelbogey upp som gubben i lådan.

Det är svårt att säga vilket hål som är banans bästa – det är i princip bara bra golfhål – men en favorit är banans elfte hål, ett par 5-hål vid namn Railway, ett klassiskt linkshål längs järnvägen där man i medvinden lätt når på två, men i motvind får vara glad om man når på tre. Och så ska man helst undvika att pricka tåget när det passerar...

Efter rundan är det svårt att tänka sig en bättre linksupplevelse och det är därför nästan synd att samma dag åka till Southport & Ainsdale, en bana från golfboomens dagar. Ja, golfboomen vid förra millennieskiftet alltså. Med två Ryder Cup-matcher samt flera prestigefyllda amatörtävlingar och kval till Open Championship är klubben välmeriterad. Och banan är i samma klass.

Trots att vi nu är en bit från havet är det klassisk linksgolf som gäller, och redan på första hålet får man bekänna färg. Att >>

det finns nio bunkrar hade inte varit mycket att orda om, om det inte var för att hålet är ett par 3 på 180 yards från gul tee – allt man har i bagen när det blåser på lite.

TELL ME WHAT YOU SEE

Här är inget hål det andra likt och emellanåt är det lite smått kuperat vilket gör att man får spela ut hela sin repertoar för att hålla nere scoren på en anständig nivå. När vi kommer till det sextonde hålet, Gumbleys. Hålet är ett 490 yards långt par 5 från gul tee och banans signaturhål. Här får man stor glädje av en viss fantasi i spelet, förutom den eventuella talang man lyckas uppbringa.

Efter en bra drive står vi vända mot en sex meter hög vägg av slipers och undrar vart fasen vi ska ta vägen nu. Lätt andfådd efter en liten språngmarsch uppför backen får min spelkamrat ropa till mig vart jag ska ta vägen – själv spar jag krafterna till andraslaget och lyckas också så när nå green på två slag.

En chip och en putt senare är matchen lika, men en magnifik birdie på sista hålet, ett kort par 4 med blint utslag, ger min spelpartner segern återigen och det finns inget annat att göra än att lyfta på hatten för bra spel och bjuda på en pint guinness i den ombonade baren.

I'M DOWN

Efter två tuffa 36-hålsdagar är jag ett ned i matchserien och hoppas på mer tur när vi kommer till klassiska Formby GC från 1884. Den magnifika banan är både lång och lurig, och när bollen försvinner efter ett bra slag in mot sjuans green sjunker mungiporna betänkligt.

Det är oförsäkrat att gå på en av världens bästa banor och sura, men ändå spelas några hål med taskig stämning, som inte förbättras av att vi kommer ikapp vad som verkar vara "äldste medlemmen", en herre som knappt kan gå och inte slår särskilt långt.

När vi kommer upp på tolvans tee syns gubbarna inte längre till och vi antar först att de finns bakom en sanddyn till höger framme på fairway, men när vi väntat en stund väljer vi ändå att slå ut. Båda utslagen

är mitt i och vi pustar ut, lättade över att inte ha riskerat gubbarna om de skulle råka vara dolda bakom dynerna.

Min spelkamrat stegar iväg mot sin boll med mig 30-40 meter efter. När han passerat sanddynen får han syn på den långsamma bollen och vinkar ursäktande till dem, vänder sig om och hajar sedan till. Jag hör inte vad som sägs, men han kupar handen bakom örat och blir sedan upprörd, ger dem fingret två gånger, den ena med rejäl smäll med handen mot biceps.

Min puls rusar, jag känner hur jag får andnöd och nästan tunnelseende när jag försöker rusa fram för att lugna honom och be de äldre spelarna om ursäkt. När jag kommer fram förbi sanddynen är det såklart tomt. Gubbarna hade gått rakt över och spelat 16 i stället.

När jag hämtat andan och insett hur fyndigt detta lilla practical joke faktiskt var vände stämningen upp igen och det blev möjligt att till fullo njuta av den fantastiska layouten på Formby, med sina både bra och vackra golfhål.

YOU CAN'T DO THAT

På eftermiddagen kör vi upp till Royal Birkdale och tänker att vi kanske kan prata lite snällt med pron och se om vi kan få gå ut och spela årets British Open-bana. När vi kommer fram till klubben står det några bilar på parkeringen, men vi ser inte en människa.

Vi stegar in i shopen och får syn på klubbens pro som står och packar upp lite grejer.

- Hi there. Very quiet here today, säger jag på min bästa skolengelska.

- Yes, that's how we like it, svarar han utan att dra på munnen.

Det är inte tal om att vi ska få gå ut, spel ska bokas i god tid i förväg och medlemmarna har bestämt sig för att bara släppa ut ett bestämt antal gäster varje år, och när de tiderna är bokade så är det lapp på luckan.

GOOD DAY SUNSHINE

När det så är dags för vår sista runda hamnar vi på en bana som inte är lika känd som

många andra banor i grannskapet. Hesketh Golf Club öppnade 1885 och är äldst av banorna i Southport. Med en blandning av parkhål och linkshål är den inte samma fantastiska visuella upplevelse som en del andra banor i trakten, men icke desto mindre än riktig pärla.

Banans parkhål känns inte särskilt svåra en dag när vinden inte blåser och ett lätt grepptryck i kombination med en lugn sving ger faktiskt ett spel som nästan påminner om en singelhandicappares. Banan har fantastiska avslutningshål, med par 3-hålet 16 som skönaste upplevelse, och de höga sanddynerna gör att man nästan känner sig förflyttad till betydligt mer dramatisk linksmiljö än en liten bana mellan de lyxiga villorna i en badort i England.

Efter att ha hålat ut på 18 i en stekande sol som mer för tankarna till Spanien eller Italien summeras scorekortet till 75 slag, i sanning en bra dag när man gör en bra score på en bra bana med ett bra sällskap.

Efter rundan tar vi en titt på de många pokalerna och minnessakerna i klubbhuset. Lite grand hajar man till när man ser ett solklart hakkors. Det är priset från golftävlingen i Berlin-OS 1936, som vanns av Arnold Bentley. Han fick också en ädelgran i pris, och denna såg idag vid klubbhuset.

Här är det traditionell brittisk stil från start till mål och man blir inte ens överraskad när man på parkeringen ser en skylt med ett förbud mot att byta skorna på parkeringsplatsen. Golftraditioner i all ära, men just skorna kanske man kunde fått byta i bakluckan.

I'LL BE BACK

När väskorna checkats in på flygplatsen och scorekortet granskas från veckans spelade banor är det inte utan viss stolthet man minns de enstaka riktigt bra slagen. Med tre Royal-banor i området fortfarande ospelade och så många bra andra banor finns inget annat att göra än att konstatera att till Englands Golfkust måste vi åka tillbaka. Många gånger!

Länkar

FLYG

Ryan Air
www.ryanair.com

SAS
www.sas.se

HYRBIL

Budget
www.budget.se

BOENDE

Malmison Hotel
www.malmison.com

Formby Hall Golf Resort & SPA
www.formbyhallgolfclub.co.uk

ATT GÖRA

Europeisk kulturhuvudstad 2008
www.liverpool08.se

Liverpool FC
www.anfieldroad.com

The Beatles Story
beatlesstory.com

GOLF

Englands Golfcoast
www.englandsgolfcoast.com

Wallasey Golf Club
www.wallaseygolfclub.com

Royal Liverpool Golf Club
www.royal-liverpool-golf.com

Formby Hall Golf Resort & SPA
www.formbyhallgolfclub.co.uk

West Lancashire GC
www.westlancashiregolf.co.uk

Southport & Ainsdale GC
www.sandagolfclub.co.uk

Formby GC
www.formbygolfclub.co.uk

Hesketh GC
www.heskethgolfclub.co.uk

Ingen skräll på Viken

Golfbladet utmanade LPGA-tourspelaren Louise Friberg på en ojämn 2 mot 1-bästboll – och fick alla förhoppningar om en lätt match grusade på anrika Helsingborgs GK.

TEXT: MICHAEL BROSTRÖM
FOTO: FREDRIK RICHTER

» **SÅ FORT RYA-TJEJEN LOUISE FRIBERG** gör något bra på golfbanan kallas det för en skräll. För varje framskjuten placering på Europatouren under 2006 och 2007 ansågs det av olika golf tidningar vara en skräll.

När Louise kvalade in till LPGA-touren förra hösten kom det givetvis som en stor överraskning för alla förståsigpåare – en skräll. När hon var i delad ledning efter första varvet av British Open 2007 häpnade media – en skräll. Och vi ska inte tala om hennes fantastiska seger i Master Card Classic, bara den tredje LPGA-tourtävlingen hon ställde upp i, där hela Golf Sverige tappade hakan – en skräll. Under årets US Open var hon bra med i början – och mycket riktigt, fram kom såklart den gamla slitna skrällrubriken.

Nu vill Louise gärna framhålla att hon ju varit med ett tag och gjort ganska mycket så det kanske snart inte är en skräll så fort hon råkar få i en birdie eller två.

Istället för att bara sitta rakt upp och ned och göra en intervju med en av Sveriges nya golfstjärnor beslöt vi oss för utmana Louise Friberg på en match. Nog skulle väl två, stora och ståtliga (nåja), killar med låga singelhandicap göra slarvsylta av en tjej, om än tourspelare, från samma tee. För att minska risken för en pinsam förlust bestämde vi oss för en ojämn 2 mot 1-bästboll...

Efter lite velande om spelplats valde vi underbara Helsingborgs GK, i folkmun kallad Viken. Denna lilla pärla är landets femte äldsta klubb och bildades redan 1924. I det K-märkta klubbhuset möts vi för en liten frukost. Och det är inte nog med att Louise gått med på våra lätt ohemula villkor, hon har också tagit med sig kaffe och mackor för att bjuda på frukost. Inga olater har alltså ännu infunnit sig trots en hel del inspelade pengar.

Viken är en äkta linksbana i den gamla stilen med en oemotståndlig charm trots att den är så långt från de fläska skrytbyggen som annars får rubriker i golfpressen nuförtiden. På lite drygt 20 hektar har man här klämt in nio underbara golfhål mellan vägen och stranden. Detta stycke golfhistoria är något som alla borde prova minst en gång i livet. Att banan är relativt smal visar sig inte vara någon nackdel för Louise som klyver ettans fairway. Jag följer efter, men min partners boll är närmare Danmark än fairway och jag får plocka fram min bästa känsla för att kunna chippa upp bollen nära hål och dela hålet på par med Louise, som så när får i sin birdie.

På det efterföljande korthålet missar Louise greenen och vi får lite förhoppningar. Tyvärr missar även vi greenen och några "spanska handleder" lyckas vi inte uppbringa så Louise lilla chip för ett enkelt par betyder att vi är ett ned efter två spelade hål. Hallå där. Så var det ju inte meningen att det skulle gå!

Det tredje hålet, ett par 5, delar fairway med det första och i förhållanden som måste kallas nästan perfekta lyckas chefredaktören ändå skylla på en liten havsbris när han slår bort sin tredje boll för dagen. Efter en spikrak drive från Louise får jag iväg en bra smäll som lägger vid sidan av hennes, dock i den del av fairway som allmänt brukar kallas ruff.

Det är inte frågan om att försöka nå in på två och vi slår båda fram oss för ett skönt inspel. Jag rycker upp min lasermätare och får fram att det är 86 meter till flaggan. Det visar sig att Louise, vars boll ligger precis vid min, har stenköll på avståndet till flaggan. "Det är 95 yards, va?" Undrar om hon kan plocka fram nästa lottorad också muttrar jag...

Vi slår båda upp oss på green, men lyckas inte få i någon birdie. Nu känns det lite tungt att vara ett ned mot en tourspelare, i par med en chefredaktör som knappt förtjänar grönt kort den här dagen. Med sitt snabbt sinande bollförråd funderar han nog mest på om det går att hitta en bollsponsor.

forts nästa uppslag >

Viken är en äkta linksbana i den gamla stilen med en oemotståndlig charm trots att den är så långt från fläska skrytbyggen

Tack för lektionen Louise!

På vägen upp till nästa tee möter vi en av klubbens medlemmar, landslagscoachen Walle Danewid, som glatt tjoar ett grattis till Louise för hennes framgångar i USA. Föga anar han att en betydligt viktigare dust pågår där äran står på spel. I den mån vi nu har något av den varan att sätta emot Louise.

Hon är på väg mot en – vågar man skriva det – skräll... Hennes framgångar på LPGA-touren känns helt självklara med det enkla och skickliga spel hon uppvisar. I USA slås hon om titeln som årets rookie efter segern i Master Card Classic och är med 290 000 inspelade dollar 41:a på penninglistan. Hennes målsättning var att vinna en tävling på LPGA före 2010 så nu får hon jobba på nya mål.

– Målet är givetvis att bli en så bra golfspelare som möjligt. Tillsammans med min tränare Rikard Fors och min fystränare Pierre Johansson har vi gjort en plan som jag följer fullt ut, säger Louise.

Hennes målmedvetna träning verkar ha gjort henne gott och trots att jag med ett, för mig ganska okarakteristiskt, stabilt spel håller matchen igång så är det väldigt långt från den enkla promenadseger som chefredaktören och jag sett framför oss.

Tack för matchen grabbar, det var jättetrevligt, säger Louise med ett brett leende.

På fyran, ett charmigt litet korthål, ser vi en liten chans att ta tillbaka ett hål. Louise missar greenen vänster, chefredaktören träffar nu i alla fall Skåne medan jag ligger precis i greenkanten. När Louise lägger sin chip för birdie några centimeter från hål blir pressen dock för stor och en neslig hålkant ur räcker bara till delning av hålet.

Nu är goda råd dyra. Ett ned efter fyra spelade hål – bara fem hål kvar och nu skulle det vara skönt om chefredaktören kunde demonstrera lite av det spel han måste ha haft på den tiden han spelade på touren. En drive som försvinner långt ut till höger ger inga större förhoppningar på den fronten och mitt enkla par står sig slätt mot en läcker birdie från Louise. Två ned. Aj, aj, aj...

På nästa tee tappar Louise sin drive långt höger. Ja, långt höger för henne alltså – några meter till höger om fairway. På LPGA-touren träffar hon över 75 % av alla fairways. Vi kör den kamratliga stilen och lägger oss där också så att vi kan fortsätta prata på vägen fram till bollarna. När Louise spelar fram sig säkert och sedan sätter upp bollen på green med

en snärtig wedge för ett enkelt par kör vi den gentlemanmässiga approachen och låter henne vinna hålet.

Jaha. Tre ned med tre hål att spela. Två mot en. Två killar mot en ensam tjej. Nu är goda råd dyra. En snabb titt i hennes bag i förhoppningen om att där kanske finns femton klubbor hjälper inte mycket, men det är en intressant syn.

Till skillnad mot vad man kunde tro så finns där inte de allra senaste hypermoderna tourklubborna med superhemliga specialmaterial. Inte alls. Louise klubbor har flera år på nacken. Allt är av märket PING och det är inte så konstigt med tanke på att pappa Mikael är VD för PING i Skandinavien sedan många år.

På sjuan konstaterar vi att det är dags att lägga i en extra växel för att undvika alltför stora katastrofsiffror och en drive upp i greenkant och en känslig chip till någon meter följt av en putt mitt i hål är i alla fall äntligen tillräckligt för att vinna ett hål sedan Louise missat sin birdie hårfint. Och nu gör chefredaktören ett par som i alla fall ger lite förhoppningar om att man kan få assistans i bästbollen.

Mycket riktigt. På det helfräska åttonde hålet – ett korthål som spelas från strandskogen genom vad som känns som en alldeles för liten lucka i träden – slår han upp sig några meter från hål sedan jag lagt min boll på green. Slå den du, Louise!

Och det gör hon. Samma harmoniska och fina sving som innan förpassar hennes boll till bakkant green för en lätt uppförsputt. När vi skavt oss fram till hål för två enkla par gör hon slut på vårt lidande med en birdie och seger 3/1.

– Tack för matchen grabbar, det var jättetrevligt, säger Louise med ett brett leende.

Efter rundan finns inget annat att göra än att konstatera att vi fått stryk av en spelare som har mer talang i sitt lillfinger än vi idag lyckades uppbringa ens med gemensamma krafter när vi sent omsider i alla fall blev två mot en.

Det var också roligt att se att en LPGA-tourspelare kanske inte slår superlångt, men ändå betydligt längre än vad vi trodde. Och rakt. Imponerande rakt, särskilt för oss som knappt hittar till fairway ens om vi utrustar oss med karta och kompass.

Hennes fina bollträff och känsla runt och på greenerna matchas idag endast av Louise Fribergs trevliga och charmiga sätt samt den fantastiska golfbana som vi haft glädjen att beträda denna nesliga dag i redaktionens historia.

Faktaruta

NAMN:
Louise Friberg

FÖDELSEDATUM:
1980-06-24

FAMILJ:
Mamma, pappa, syster
Michaela och pojkvännen
Gustaf Rosdahl

HEMMAKLUBB:
Rya GK

BÖRJADE SPELA GOLF:
Som 9-åring

BLEV PROFFS:
2004

HEMSIDA:
www.louisefriberg.com